

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/63/UE

z dnia 15 maja 2014 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 2001/110/WE odnoszącą się do miodu

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2001/110/WE ⁽³⁾ definiuje miód jako naturalnie słodką substancję produkowaną przez pszczoły *Apis mellifera* („pszczoły”). Miód składa się zasadniczo z różnych cukrów, przeważnie fruktozy i glukozy, jak również innych substancji, takich jak kwasy organiczne, enzymy oraz stałe cząstki pochodzące ze zbioru miodu. Dyrektywa 2001/110/WE ogranicza ludzką interwencję, która mogłaby zmienić skład miodu, pozwalając tym samym na zachowanie naturalnej charakterystyki miodu. Dyrektywa 2001/110/WE zabrania w szczególności dodawania do miodu jakichkolwiek składników żywności, w tym dodatków do żywności, jak również wszelkich dodatków innych niż miód. Dyrektywa 2001/110/WE zabrania też usuwania jakichkolwiek komponentów specyficznych dla miodu, w tym pyłku, chyba że jest to nieuniknione podczas usuwania obcych substancji. Wymogi te są zgodne z normą dotyczącą miodu w Kodeksie Żywnościowym (Codex Stan 12-1981).
- (2) Pyłek jest częścią kryteriów składu miodu określonych w dyrektywie 2001/110/WE. Dostępne dowody — w tym dane empiryczne i naukowe — potwierdzają, że przyczyną obecności pyłku w miodzie są pszczoły. Ziarna pyłku wpadają do nektaru, który jest zbierany przez pszczoły. W ulu zebrany nektar zawierający ziarna pyłku jest przetwarzany przez pszczoły na miód. Zgodnie z dostępnymi danymi dodatkowy pyłek w miodzie może pochodzić z pyłku na pszczelich włoskach, z pyłku w powietrzu wewnątrz ula oraz z pyłku umieszczonego przez pszczoły w komórkach, który wydostał się na skutek przypadkowego otwarcia tych komórek podczas pozyskiwania miodu przez podmioty działające na rynku spożywczym. Można zatem stwierdzić, że pyłek dostaje się do ula w wyniku działalności pszczół i występuje w miodzie w sposób naturalny, niezależnie od pozyskiwania miodu przez podmioty działające na rynku spożywczym. Ponadto celowe dodawanie pyłku to miodu przez podmioty działające na rynku spożywczym jest zabronione na mocy dyrektywy 2001/110/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 88.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 maja 2014 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47).

- (3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011⁽¹⁾ definiuje „składnik” jako każdą substancję użytą przy wytwarzaniu lub przygotowywaniu środka spożywczego i nadal obecną w produkcie gotowym, nawet w zmienionej formie. Definicja ta implikuje celowe wykorzystanie danej substancji przy wytwarzaniu lub przygotowywaniu żywności. Uwzględniając naturalny charakter miodu, a zwłaszcza naturalne przyczyny obecności komponentów specyficznych dla miodu, pyłek będący naturalnym komponentem specyficznym dla miodu nie powinien być uznawany za „składnik” miodu w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.
- (4) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003⁽²⁾ w odniesieniu do miodu zawierającego zmodyfikowany genetycznie pyłek, ponieważ taki miód stanowi, w rozumieniu tego rozporządzenia, żywność wyprodukowaną z organizmów zmodyfikowanych genetycznie. W sprawie C-442/09⁽³⁾, Karl Heinz Bablok i inni przeciwko Freistaat Bayern, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że kryterium decydującym dotyczącym zastosowania rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 — jak określono w motywie 16 tego rozporządzenia — jest ustalenie, czy materiał uzyskany z genetycznie zmodyfikowanego materiału źródłowego występuje lub nie występuje w żywności. Miód zawierający genetycznie zmodyfikowany pyłek powinien być zatem uznany za „żywność (częściowo) wyprodukowaną z GMO” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1829/2003. Ustanowienie przepisu stanowiącego, że pyłek nie jest składnikiem miodu, nie wpływa zatem na orzeczenie Trybunału w sprawie C-442/09, zgodnie z którym miód zawierający genetycznie zmodyfikowany pyłek podlega przepisom rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, w szczególności jego wymogom dotyczącym zezwolenia przed wprowadzeniem na rynek, nadzoru i w stosownych przypadkach — etykietowania.
- (5) Na mocy wymogów dotyczących etykietowania określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003 nie istnieje obowiązek umieszczenia na etykiecie miodu informacji o obecności w miodzie pyłku zmodyfikowanego genetycznie, jeżeli spełnione są następujące warunki: taki pyłek stanowi nie więcej niż 0,9 % miodu, a jego obecność w miodzie jest przypadkowa lub technicznie niemożliwa do uniknięcia. Należy przypomnieć, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE⁽⁴⁾ stanowi, że państwa członkowskie mogą podejmować odpowiednie środki, aby unikać niezamierzonego występowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie w miodzie.
- (6) Zgodnie z dyrektywą 2001/110/WE, jeżeli miód pochodzi z więcej niż jednego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, obowiązkowe wskazanie kraju pochodzenia może zostać zastąpione w stosownych przypadkach jednym z następujących oznaczeń: „mieszanka miodów pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej”, „mieszanka miodów nie pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej”, „mieszanka miodów pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej i nie pochodzących ze Wspólnoty Europejskiej”. Po wejściu w życie Traktatu z Lizbony Unia Europejska zastąpiła Wspólnotę Europejską i stała się jej następcą prawnym. Należy zatem doprecyzować odpowiednie wymogi dotyczące etykietowania przez zastąpienie odniesienia do „Wspólnoty Europejskiej” odniesieniem do „Unii Europejskiej”.
- (7) W dyrektywie 2001/110/WE powierza się Komisji uprawnienia w zakresie wykonania niektórych przepisów tej dyrektywy, w szczególności uprawnienia do przyjmowania środków koniecznych do wdrożenia przepisów dotyczących uwzględnienia postępu technicznego i dostosowania tej dyrektywy do ogólnych przepisów unijnych dotyczących środków spożywczych. Ponadto dyrektywa 2001/110/WE przyznaje Komisji uprawnienia do przyjmowania metod umożliwiających weryfikację zgodności miodu z przepisami tej dyrektywy. Należy dokonać przeglądu zakresu tych uprawnień.
- (8) W celu zapewnienia uczciwych praktyk handlowych, ochrony interesów konsumentów i umożliwienia określenia odpowiednich metod analizy, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej celem ustanowienia parametrów ilościowych kryterium „głównie” w odniesieniu do pochodzenia kwiatowego lub warzywnego miodu oraz minimalnej obecności pyłku w miodzie filtrowanym po usunięciu obcych substancji organicznych lub nieorganicznych. Szczególnie ważne jest, aby w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

(2) Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1).

(3) Zb.Orz. 2011, s. I-07419.

(4) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1).

- (9) W następstwie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 ⁽¹⁾, które ma zastosowanie do wszystkich etapów produkcji, przetwarzania i dystrybucji żywności i pasz na szczeblu unijnym i krajowym, ogólne przepisy unijne dotyczące środków spożywczych mają bezpośrednie zastosowanie do produktów objętych zakresem dyrektywy 2001/110/WE. W związku z tym Komisja nie musi już posiadać uprawnień do dostosowania przepisów tej dyrektywy do ogólnych przepisów unijnych dotyczących środków spożywczych. Przepisy, w których przekazuje się takie uprawnienia, należy zatem uchylić.
- (10) Po przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾ należy dostosować do tego rozporządzenia odpowiednie przepisy dyrektywy 2001/110/WE.
- (11) W celu umożliwienia państwom członkowskim przyjęcia krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/110/WE zmienionej niniejszą dyrektywą, należy ustanowić okres transpozycji wynoszący dwanaście miesięcy. W okresie tym zastosowanie mają nadal wymogi dyrektywy 2001/110/WE, bez zmian wprowadzonych niniejszą dyrektywą.
- (12) W celu uwzględnienia interesów podmiotów działających na rynku spożywczym, które wprowadzają do obrotu lub etykietują swoje produkty zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie przed rozpoczęciem stosowania krajowych przepisów transponujących dyrektywę 2001/110/WE zmienioną niniejszą dyrektywą, konieczne jest ustanowienie odpowiednich środków przejściowych. W związku z tym powinno być możliwe, by produkty wprowadzone do obrotu lub opatrzone etykietą przed rozpoczęciem stosowania tych przepisów pozostały w obrocie do wyczerpania zapasów.
- (13) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2001/110/WE.
- (14) Ponieważ zmiany dotyczące przyznania uprawnień Komisji dotyczą wyłącznie uprawnień Komisji, państwa członkowskie nie muszą ich transponować.
- (15) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym pyłek, będący naturalnym komponentem specyficznym dla miodu, nie powinien być uznawany za składnik miodu, wyjaśnienie wymogów dotyczących etykietowania w przypadkach, kiedy miód pochodzi z więcej niż jednego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, oraz dokonanie przeglądu zakresu uprawnień przyznanych obecnie Komisji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podejmować działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany

W dyrektywie 2001/110/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 4 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) na etykiecie wskazuje się kraj lub kraje pochodzenia, gdzie miód został zebrany.

Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego, jeżeli miód pochodzi z więcej niż jednego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, wskazanie kraju pochodzenia może zostać zastąpione w stosownych przypadkach jednym z następujących oznaczeń:

— »mieszanka miódów pochodzących z UE«,

— »mieszanka miódów niepochodzących z UE«,

— »mieszanka miódów pochodzących z UE i niepochodzących z UE«;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2) w art. 2 dodaje się punkt w brzmieniu:

„5. Pyłku, który jest naturalnym komponentem specyficznym dla miodu, nie uznaje się za składnik — w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 (*) — produktów określonych w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).”;

3) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Do celów art. 9 akapit drugi niniejszej dyrektywy Komisja może, z uwzględnieniem norm międzynarodowych i postępu technicznego, w drodze aktów wykonawczych zgodnych z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (*), określić metody analizy w celu zweryfikowania zgodności miodu z przepisami niniejszej dyrektywy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 7 ust. 2 niniejszej dyrektywy. Do chwili przyjęcia takich metod państwa członkowskie wykorzystują celem weryfikacji zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, o ile jest to możliwe, uznane międzynarodowo, usankcjonowane metody analizy, takie jak metody zatwierdzone Kodeksem Żywnościowym.

2. W celu zapewnienia uczciwych praktyk handlowych i ochrony interesów konsumentów oraz umożliwienia określania odpowiednich metod analizy, Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 6, uzupełniających niniejszą dyrektywę przez ustanowienie parametrów ilościowych związanych z:

a) kryterium »głównie« w odniesieniu do pochodzenia kwiatowego lub warzywnego miodu, o którym mowa w art. 2 ust. 2 lit. b) tiret pierwsze; oraz

b) minimalnej obecności pyłku w miodzie filtrowanym po usunięciu obcych substancji organicznych lub nieorganicznych, o czym mowa w załączniku I pkt 2 lit. b) ppkt (viii).

W tych aktach delegowanych Komisja przewiduje odpowiednie przepisy przejściowe dotyczące produktów wprowadzonych do obrotu przed rozpoczęciem stosowania tych aktów delegowanych.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).”;

4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 2, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 23 czerwca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnienia, o którym mowa w art. 4 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

5) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt (»komitet«) ustanowiony na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

6) w załączniku II akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla przepisów załącznika I pkt 2 lit. b) ppkt (viii) nie można usuwać pyłku ani żadnego innego komponentu specyficznego dla miodu, z wyjątkiem przypadku, gdy jest to nieuniknione przy usuwaniu obcych substancji organicznych lub nieorganicznych.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 1, 2 i 6 oraz art. 3. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie stosują środki, o których mowa w ust. 1, od dnia 24 czerwca 2015 r.

Artykuł 3

Środki przejściowe

Produkty wprowadzone do obrotu lub opatrzone etykietą przed dniem 24 czerwca 2015 r., zgodnie z dyrektywą 2001/110/WE, mogą pozostać w obrocie do wyczerpania zapasów.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 maja 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący